

Anmak... Ağlamak değil!

Yüreğimiz yanardağ gibi olmuştu. Lavlar taşacaktı sanki en derinlerinden. Kendimizi kaptırmıştık... Bin kişi kaddırık salonda, Binimiz de aynı duygularda... Şarkılar şiirlere karışmıştı... Eşsiz bir ses yönetiyordu salondaki dev koroyu. Kalbimizden taşan vatan sevgisi ruhumuzu sarıyor, keyifli ve gururlu bir coşku kaplıyordu bedenlerimizi... Hiç bitmesin istiyorduk, hep böyle kalsın... Yorgun düştüğümüzde, öfkeye yenildiğimizde ya da umutsuzluğa kapıldığımızda karamaya başlayan ufkumuz, bu coşku ile bulsun ışığını... Aydınlansın yolumuz... Karanlık boğulsun...

Atatürk' ü andık kasım ayında... Kaderini kendi ellerinde tutan bir ulusun küller üzerinde neler inşa edebileceğini tüm dünyaya kanıtlayan, yüzyılımızın "dahî" liderini, aramızdan ayrılışının 68.yılında saygıyla yad ettik...

Bu etkinliklerin belki de en iyisini Çağdaş Eğitim Kooperatifi düzenledi. Onların organizasyonu ile enfes bir Erol Evgin konseri gerçekleştirildi Fethiye Kültür Merkezi'nde. "Mustafa Kemal'i Gördüm Düşümde" adlı, Erol Evgin'in hazırlayıp sunduğu bir "temalî konser"... Osmanlı İmparatorluğu'ndan günümüze uzanan dikenli bir yol, ancak böyle güzel anlatılabilir. Harika ses, muhteşem şarkılar, etkileyici şiirler, vurucu fotoğraflar, duygu yüklü hikayeler ve ateş gibi bir orkestra... Tebessümler, yerini diken diken olmuş tüylere, nemlenmiş gözlerle bırakıyordu zaman zaman. Ses düzeni çok iyi değildi ama herkes duyacağını duyuyordu! Salonu dolduran

kalabalık, 'Uzun İnce Bir Yol' ile başlayan bu keyifli yolculuğu, 'Gel Sen Ne Çektiğimi Bir de Bana Sor' diyerek noktalandı. Ve '10.Yıl Marşı' ile uğurlandık salondan. Tamam, gururu paylaşmıştık. Keyifliydi yüzümüz. Ama açık bir huzursuzluk ve hüzün de süzülüyordu yüreklerden.

Ağlamak değil, karanlığa karşı savaşmak gerek!

Eğitimde, ekonomide, dış politikada, tarımda, sanayide, adalette... Dağılmış bir halkı ulus haline getiren her yenilik, cehalet zincirini kıran her medenî oluşum, mucizevi bir hızla, onun liderliğinde hayat buldu. "Ya o olmasaydı?" sorusu, sorulabilecek en doğal soru... Bir minnet, bir şükran... Ama "Ah şimdi de yaşasaydı" diye iç geçiriyorsak eğer, yolunda gitmeyen bir şeyler var demektir. Tehlikelidir... Atatürk'ün şu an yaşıyor olmasına duyduğumuz istek, - duyduğumuz sevgi ve özlem kadar- ona duyduğumuz ihtiyaçtan kaynaklanıyorsa; tutulması gereken yas işte orada başlıyor bana kalırsa... Bir lider ki ulusal mücadeleyi kazanıp düşmanları bertaraf etmiş, demokrasiyi toplumun her kesimine yaymış, kalkınmanın temel hamlelerini yapmış, cumhuriyeti "kurmuş" ve "koruyup yüceltmesi için" gelecek nesillere teslim etmiş... Bu mirasın sahipleri, önceki nesillerin sunduğu bu kutsal armağanı korumayı ve yüceltmeyi beceremiyor, tehlikeleri göremiyor, gördüğüne önlem alamıyor,

kalkınmayı sürdürüyor, yeni dengeler kuramıyor, kurulan dengelerin de dışına itiliyorsa... Ve üstelik "Yandım anam!" diye bağırıp, "Gelse de kurtarsa" edebiyatı yapıyorsa... Silkelenmesi gerek, bir an önce kendine gelmesi gerek, üzerindeki ölü toprağını atıp hayata dönmesi gerek...

Atamızı gözyaşlarıyla değil, gözlerimizdeki coşkun kıvılcımlarla analım. Bilelim ki onu anmak, anlamaktan geçer... Yüreklerdeki coşkuyu en yükseklerde tutmaktan geçer... Vatanseverliği doruklarda yaşamaktan geçer... İşini iyi yapıp, iyi insan olmaktan geçer... Laikliğe, hukuka, demokrasiye, Atatürk ilkelerine sıkı sıkıya bağlı olmaktan geçer... 68 yıl önce kaybettiğimiz Ulu Önderimizin arkasından bakıp, "Ah şimdi yaşasaydı" diye hayıflanmak ve elleri kolları bağlayıp, başımıza çorap örenleri yaşlı gözlerle izlemek, ulus olarak içinde bulunduğumuz ve acilen kurtulmamız gereken aczi gösterir ki kanı vatan toprağını yıkamış şehitlerimizin ve bu mirasın ilk sahiplerinin kemikleri sızlar...

ÇEK ile el ele, çiçek gibi Türkiye!

Son söz, bize bu heyecanı yaşatan ve Atatürk'ü nasıl anmamız gerektiğini hatırlatan Çağdaş Eğitim Kooperatifi (ÇEK) için... Türkiye'de, laik ve bilimsel eğitimi ortak bir payda kabul eden, herkese açık ilk ve örnek bir model... Ulusal eğitim sistemimizin giderek bozulup yozlaştığı ve Öğretim Birliği Yasası'nın yok sayıldığı dönemde Bursa' da hayata geçen, anaokulundan üniversiteye kadar demokratik ve bilime dayalı eğitim kurumları açmayı hedefleyen, bu şekilde başarılı ve cumhuriyet ilkelerine bağlı nesiller yetiştirmeyi amaçlayan bir örgüt... Üstelik olanakları kısıtlı ailelerin çocukları da kurumlarından ücretsiz olarak yararlanabiliyorlar. Böylesine kutsal bir amaca emek veren yürekler, her türlü övgüye değer. Aynı amaca hizmet etmek için... Karanlığı dağıtan ışığa bir kibrit olmak için... Cehalete karşı örülen duvarda bir tuğla olmak için... Haydi, ÇEK'e destek verelim... Onların bize ihtiyacı var. Ama inanın bizim onlara ihtiyacımız daha fazla...

* 10. dönem Şube Yönetim Kurulu Yazmanı Fahir ÇAM' ın Bursa Hakimiyet Gazete' sinde 8 Kasım Çarşamba günü yayınlanan köşe yazısıdır.